

Un any més

«Sentiríem menys el Nadal si els carrers fossin iguals que en altres èpoques de l'any?»

DDGI – 20/12/2011 11:07 - Opinió

OLGA MOROTE Un any més. Desat a la nostra memòria com un temps passat, al llarg del qual hem assaborit les fruites més dolces i els dolços més amargs. Tota la nostra vida ordenada i caòtica, simple i complexa, serena i furiosa, entenedora i incomprendible, bulliciosa i solitària. I cadascú segueix avançant malgrat les grans incerteses del moment en què vivim. Potser no ens preocupa tant la prima de risc com el risc de seguir vivint a les palpentes i no poder trobar el nord que tanta falta ens fa. Som a les portes del Nadal a Girona i arreu del món i la crisi segueix cavalcant a un ritme esfereïdor. Tan esfereïdor que les il·luminacions nadalenes a la ciutat i a diferents indrets de les comarques gironines han estat motiu de controvèrsia pel que fa a una despesa d'aquesta mena en uns moments tan crítics.

Evidentment podem trobar arguments de pes en un sentit i en un altre, sobretot si pensem en la il·lusió dels més petits. Però, posats a reflexionar, sentiríem menys el Nadal si els carrers fossin iguals que en altres èpoques de l'any? Necessitem estímuls externs per viure una època de l'any tan personal i intransferible com ho poden ser d'altres? Ens ho han de recordar tant a tots plegats? Sí és així, alguna cosa no va bé.

Quan surti aquest article faltaran onze dies perquè l'any 2011 passi a la història no sense tenir presents tots aquells que han restat pel camí. Un recordatori especial per a l'escriptor Miquel Pairoli, que ens va deixar el passat mes de juliol. De la seva carta de comiat: "Alexandria és gran i tota plena de contrastos. Quan s'acosta la fi, el record s'expandeix com un oratge pels jardins de la ciutat i oblida els suburbis, les males hores, els dies amargs, els errors comesos, que també han existit. A l'hora del comiat, només dos mots d'Horaci: carpe diem, amics, companys, beveu el vi, gaudiu la mel. Que la vida és breu i passa, i tot és ara i res".

Aquest any hem commemorat el vintè aniversari de la mort de l'escriptora Montserrat Roig, un referent constant per a la meva generació. Del pròleg del seu llibre *Molta roba i poc sabó*: "(...) Visc entre el caos i la solitud. Però no paga la pena de clamar: d'altres que tenen els meus anys moren en terres més esqueixades. Només puc dir que des del meu petit racó de món he vist que l'art és molt complex. Complex com l'home. I per explicar l'home ens cal vorejar els límits més arriscats de la imaginació. Crec, per tant, en la màgia, en el somni, en l'univers més obscur del nostre pensament. Però crec en totes aquestes coses perquè són necessàries a la raó. I trobem en la raó, alguna vegada, la nostra supervivència".

També aquest any ha estat ple d'actes per commemorar el centenari de la mort del poeta Joan Maragall (1860-1911) qui al llarg de la seva vida va estar estretament vinculat amb Girona i el seu territori: el Ripollès, la Cerdanya, la Garrotxa, la Selva Marítima i l'Empordà, mantenint, a més, una relació d'amistat amb Josep Pla i Carles Rahola. Totes aquestes vivències estan magníficament escenificades en l'obra de teatre *Paisatges gironins* de Joan Maragall, presentada dins el marc de Nit de Poetes del passat setembre, i de la qual en vaig poder gaudir el passat divendres al teatre La Sitja de Fornells. Ens presenta un poeta -Joan Maragall- optimista i exultant: "Que n'hi ha de maneres d'entendre la vida, de sentir-la! Nosaltres, homes d'avui, hem d'abraçar totes les que puguem, tastar-les, que, ben tastades, no n'hi ha ni una on no s'hi trobi quelcom del gust, de l'aroma immortal que és el gran secret de les coses". Benvingut 2012. I que la vida ens doni un camí ben llarg.

Publicat a: El Diari de Girona

Font del document: <http://www.diaridegirona.cat/opinio/2011/12/20/any-mes/537385.html>